

[Justitsministeren.]

empler paa, at det kunde virke haardt særlig i Grænselandet, hvis man gik for stærkt frem. Jeg er i og for sig ikke uenig med det ærede Medlem heri. Paa den anden Side maa han vist ogsaa give mig Ret i, at vi er nødt til i disse Tider at have Bestemmelser som den omhandlede. Om man saa i det enkelte Tilfælde paa Grund af de foreliggende særlige Omstændigheder vil kunne lade være med at tage for haardt paa vedkommende, er noget andet, men Bestemmelsen kan og vil vi ikke undvære.

Den ærede Ordfører for Kommunerne, det ærede Medlem Hr. Thomas Pedersen, holdt en virkelig følt og køn Tale, saaledes som man vilde have talt før Verdenskrigen om disse Spørgsmaal. Jeg maa jo beklage, at Forholdene er undergaaet en uhyggelig Forandring siden den Tid, ja, endogsaa siden de Aar lige efter den russiske Revolution, som det ærede Medlem særlig hæftede sig ved. Det er faktisk saaledes, at Forholdene skærpes og vanskeliggøres Aar for Aar. Under Hensyn dertil har disse almindelige teoretiske Betragtninger, som man vilde ønske man kunde være enig med det ærede Medlem i, ikke saa stor Betydning, som de havde før. Af samme Grund kan det ikke nytte noget at sige, at Danmark som et demokratisk Land har det eller det Ansvar over for politiske Flygtninge. Det kommer an paa, hvordan det stiller sig i Praxis, dels ude omkring og dels herhjemme, med Hensyn til Arbejdsløshed og en Række andre Forhold. Vi er virkelig nødt til at tage Hensyn dertil.

Jeg kan derfor ikke tilsige det ærede Medlem i al Almindelighed en Lempelse af disse Bestemmelser, selv om Gennemførelsen af dem naturligvis skal ske saa menneskeligt, som det under Hensyn til Forholdene er muligt. Jeg kan ikke give Afkald paa en Bestemmelse som den i § 3, selv om jeg godt kan se, at der er Tilfælde, hvor politiske Flygtninge for at undgaa maaske det værste, der kunde hænde dem, er nødt til at snige sig over en Landegrænse.

Jeg vil der sige, som jeg sagde til det ærede Medlem Hr. Hartel, at man vil vurdere i det enkelte Tilfælde for sig, hvorledes man vil reagere herfra; men Bestemmelsen kan vi ikke undvære. Man kan ikke i al Almindelighed sige, at Personer, der farer frem og tilbage til og fra Landet uden Pas, uden at man ved, hvorfra de er, eller hvorfor de er her, skal have Lov til det. Det er nemt nok, naar man sidder i det ærede Medlem Hr. Thomas Pedersens Stol eller paa hans Redaktionskontor, at

sige: Vi maa kunne se stort paa det herhjemme; vi maa trods Arbejdsløshed o. s. v. alligevel se stort paa det. Vi skal jo efter det ærede Medlems Udtalelser næsten give ubegrænset Opholds- og Arbejdstilladelse her i Landet. Hvis jeg vilde administrere efter disse Regler og saa bekendtgjorde dette, da gad jeg vide, hvor længe det vilde vare, før jeg fik en Strøm af Henvendelser fra danske Fagforbund — inklusive de kommunistiske Medlemmer — om at følge en lidt mere fornuftig Praxis. Og hvis Forholdene udvikler sig saaledes i Tyskland — hvad jeg ikke ved, men hvad man vel kan befrygte —, at Lovgivningen mod de saakaldte ikke-ariske Racer fortsættes eller eventuelt skærpes, tror det ærede Medlem Hr. Thomas Pedersen da, at Justitsministeren her tør paatage sig Ansvaret for at give ubegrænset Opholds- og Arbejdstilladelse for Tusinder, ja, maaske for Titusender af Jøder, der vil komme ind over Landets Grænser? Nej, det er et meget vanskeligt Problem, saaledes som Forholdene nu er i de forskellige Lande, og vi er derfor nødt til at have den Lovgivning, der her er Tale om.

Vi er ogsaa ofte nødt til i det daglige at administrere paa en Maade, som rent menneskeligt set ikke kan tiltale den, der er Justitsminister; men hvis man ikke følger en vis fast Linie her, saa drager det Konsekvenser efter sig, som Danmark ikke vil kunne bære. Derfor kan jeg kun udtale det Haab, at det maa lykkes inden alt for lang Tid, som ogsaa den ærede Ordfører og flere ærede Ordførere har været inde paa, gennem Forhandlinger i Folkeforbundet at opnaa en mere rational Løsning, end man i Almindelighed er naaet til i Øjeblikket.

Den ærede Ordfører Hr. Schmidt talte for saa vidt ikke om Lovforslaget i al Almindelighed og ønskede vel ikke Loven som saadan ændret, men ønskede, at man rent administrativt vilde give Opholdstilladelse i videre Udstrækning end nu, særlig, saa vidt jeg forstod ham, til Tyskere, der paa Grund af Familieforbindinger eller lignende havde en vis Tilknytning til Landet. Den ærede Ordfører ved, at ogsaa dette Spørgsmaal frembyder adskillige Vanskeligheder, og at jeg ikke har vægret mig ved praktisk at diskutere disse Problemer med ham. Det er ikke ret mange Dage siden, at jeg har faaet en Henvendelse fra det ærede Medlem Hr. Schmidt om paa ny at diskutere det Spørgsmaal, idet han nævnte forskellige Eksempler, og det er jeg til enhver Tid villig til. Denne Diskussion skal ogsaa nok komme, saa snart jeg faar Tid